

kommer undervisningsministeren med et lovforslag, der påbyder de her skoler, som har forsøgt at indrette sig for fremtiden efter de to lovforslag, L 218 og L 219, og lukker dem.

Det er SF imod. Hvorfor kunne man ikke have taget udgangspunkt i lovforslag nr. L 218 og L 219 og så konsekvent være gået ind og have sagt: Hvor er det, vi har problemer? Man kunne have taget friskoleforeningens forslag om, at undervisningsministeren, ud over at han kan afskedige en revisor, kan sætte en revisor ind. Så kan undervisningsministeren bestemme, hvem der skal være revisor.

Hvorfor tager man ikke friskoleforeningens forslag om, at forældrene skal have flertal i bestyrelsen? Så har den enkelte friskole jo styr på sig selv. Hvorfor laver man ikke en bestemmelse, som lovforslag nr. L 268 starter med, at hver skole skal være selvstændig, og at pengene skal gå til skole- og undervisningsformål? Hvad kan man ønske sig mere? Hvorfor skal vi her i Folketinget være dommere? Det kan godt være, at jeg er jurist, men jeg har i hvert fald ikke stillet op til Folketinget for at lege dommer.

Problemet med lovforslag nr. L 268 har jeg også søgt at skitsere i øvrigt. Hovedproblemet er, at ministeren af sit gode hjerte og for at forhindre, at Tvindimperiet, eller hvad han kalder det, kan fortsætte, vil ødelægge friskoletanken fremover. Sagen er den, at den til enhver tid siddende undervisningsminister vil kunne påbyde enkelte skoler ud fra vilkårlige ting, hvordan de skal indrette sig.

Hvorfor kan man ikke tage lovforslag nr. L 218 og sige: Vi går ind og ser på den enkelte bestyrelses sammensætning, og vi stiller nogle præcise krav? Hvorfor skal det være ministeriet, der lægger op til, hvad det er for nogle krav, man finder på, som en eller anden minister ud fra sin politiske holdning finder på?

Hvordan kan det være, at Det Radikale Venstre kan komme med den slags forslag? Hvordan kan det være, at Det Radikale Venstre ikke går ind i lovforslag nr. L 218 – og nu citerer jeg fra selve lovforslaget, som Venstre tilsyneladende vil have trukket tilbage:

»Undervisningsministeren kan for skoler, der gentagne gange ikke følger bestemmelserne i denne lov, de regler eller aftaler, der er fastsat eller aftalt i henhold til loven, eller undervisningsministerens påbud, træffe beslutning om, at skolen ikke fremover er tilskudsberettiget.«

For hvad kommer der til at ske, og hvad kan ministeriet risikere? Ministeriet kan rent faktisk

risikere en retssag. Men da vil lovgrundlaget jo være i orden.

Jeg har grundlæggende det problem, at jeg tror, at ministeriet gennem de sidste 26 år med forskellige ministre er blevet fedtet for meget ind. Jeg vil her citere fra statsrevisorernes bemærkninger omkring revisionen:

»Det er så iøjnefaldende, at ministeriet ikke har kunnet undgå at lægge mærke dertil, nemlig at der var en fælles revisor for hele koncernen, og derfor burde have været særlig opmærksom på de deraf følgendeabilitetsproblemer.«

Ministeriet har tværtimod tillagt den fælles revisors erklæringer en helt afgørende betydning ved tilsynet. Ministeriet har rent faktisk sagt til revisor, at det var en god idé, at han reviderede det hele, for så havde han overblikket. Vi havde revisoren i deputation i går, og han havde selv diskuteret det med ministeriet og fået at vide, at det var en god idé, at han var revisor for det hele. Er det den måde, vi skal lovgive på?

Tilsvarende er huslejekontrakterne blevet kritiseret, og de er nu også ved at blive ændret. Men kan det være rigtigt, at ministeriet ikke har kendt til den konstruktion, som i 1980 er blevet underkastet undersøgelse, og som i 1985 er blevet underkastet undersøgelser, og hvorfor er ministeriet ikke gået ind og stoppet for tilskuddene? Fordi lovgivningen ikke var god nok. Hvorfor har man så ikke lavet en lovgivning, der strammede op, uden at man behøvede at lave lovgivning med tilbagevirkende kraft?

Som sagt så forstår jeg ikke, hvorfor undervisningsministeren ikke bare gennemfører L 218 og L 219. Vi vil gerne være med til at forbedre de to lovforslag, således at det hele kommer ind med selvstændige bestyrelser, selvstændige skoler og styr på, hvordan pengene bruges, og hvordan man får en selvstændig revisor.

Sagen er jo i al sin enkelthed den, at vi, der naturligvis stemmer imod lovforslaget, er bange for, at den egentlige grund er, at Socialdemokratiets undervisningsminister, Venstres undervisningsminister, De Konservatives kulturminister og nu igen De Radikales undervisningsminister har været fedtet ind i det. Der er for mange partier, der har undladt at gøre noget i for lang tid. Det, man så gør nu, er, at man lovgiver med tilbagevirkende kraft af frygt for, at man ikke kan vinde de retssager. Det kan vi ikke være bekendt.